

A 2025/2026-os tanév őszi szemeszterét a Marosvásárhelyen, a Marosvásárhelyi Művészeti Egyetemen töltöttem média szakon. Bár én a Károlin osztatlan tanárszakon tanulok és csak az egyik szakpárom a média, így is rengeteg szakmai tapasztalatot gyűjthettem, de kezdjük az elején.

Szeptember 20-án költöztem ki szüleim segítségével, autóval. Szállásom egy nagyon kedves idős házaspár több generációs házának egyik lakrészében volt, amit egy közösségi oldalon találtam. Két saját szobával és saját fürdőszobával, csak a konyha volt közös, de ez volt talán az egészben a legjobb. Bár kicsit drágább volt, mint egy sima albérlet, de Manyi néni úgy főzött rám is, mint a saját unokáira. Nagyon befogadóak voltak, így nem csak lakótársi, hanem baráti viszony is kialakult köztünk, amit hazaérkezésem óta is igyekszem ápolni.

Az egyetem első napjai nehezen indultak. Az információáramlás egészen másképp megy az ottani egyetemen, mint a Károlin. Nekünk már a szorgalmi időszak előtt pontos képünk van arról, hogy mikor és milyen óráink lesznek. Vásárhelyen ez nagyon másképp volt. A legfontosabb dolgokat vagy nem időben, vagy nem köbevésett tényként tudtuk meg. Egy lazább felfogás jellemezte az egyetem hallgatóit a határidőkkel kapcsolatban, ezt nehéz volt megszokni.

A legtöbb órám a másodéves média osztállyal jártam közösen. Bátran mondhatom, hogy a számomra legkedvesebb emlékeim nem léteznének, ha nem találkozok velük. Igazi barátságot is köthettem párukkal. Emellett a média és filmkészítés gyakorlati módszereibe és jól bevezettek, segítve ezzel a szakmai felzárkóztatásom. De elmondhatom, hogy bíztak az én tudásomban is, így rengeteg egyetemen kívül projektben is részt vettem. Jó volt látni, hogy a motivációjukat nem csak az egyetemi kötelezettség adja, hanem a szakma szeretete és az alkotni akarás.

Tanáraim közül Szabó Róbert Csabát szeretném kiemelni, akitől a legtöbb támogatást és segítséget kaptam. Forgatókönyvírás óráin mindig sok újat tanultam és rengeteg tapasztalatot szerezhettem a filmírás folyamatából.

Marosvásárhely egy nyüzsgő erdélyi város. Lakossága félig román, félig magyar. Ezt sokszor tapasztalja az ember. Sok boltban, éttermekben nem beszélnek magyarul, vagy nem akarnak magyarul beszélni. Sosem volt ebből problémánk, hiszen, amit kellett megoldottuk, néha segítséggel. Nem is vártuk, hogy mindenhol magyarok legyenek, de sokkal zavaróbb, hogy angolul viszont szinte sehol sem beszéltek. Így, ha románul kellett kommunikálnunk, akkor segítséget kellett kérnünk szaktársainktól, akik tudtak románul.

Összességében azt tudom mondani, hogy a Marosvásárhelyi Művészeti Egyetemen érezhető, hogy nem olyan sűrűn érkeznek Erasmusos diákok, ezért adminisztrációs problémák felléphetnek, de a vendégszeretet és a közösség kárpótol ezekért.

Örülök, hogy Marosvásárhelyre mehettem Erasmusra, mert megtapasztalhattam azt, amiben ottani osztálytársaim egész életüket töltik, magyarnak lenni külföldön.

Üveges Marcell

uvegmarc@gmail.com